

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 3. DECEMBER 2017 – 1. SIA
AASTRUP KL. 10.15 – VESTER AABY KL. 14 (JULETRÆ)
Tekster: Es. 42,1-9; Rom. 13,11-14; Luk.4,16-30
Salmer: 74,87,78,84,108

Kom, du ærens konge, kom
hjertet er din ejendom
rens det, dan det som du vil
jeg kun dig vil høre til

Det er nu.

Og så er det alligevel ikke nu.

Endnu.

Det er unægtelig en mystisk indledning på en prædiken den første søndag i advent.

Men det er ment som en beskrivelse af den på en gang vidunderlige og mærkelige stemning, vi skal have fat i, når vi skal fejre 1. søndag i advent. Den dag, der er begyndelsen på forventningens glæde.

Er det ikke bare en fordobling af ordene at sige begyndelsen på forventningen?

Det kan man synes.

Men det er måske alligevel det nærmeste, vi kan komme den særlige stemning, der gerne skulle rummes på den første søndag i advent.

At begynde på at vente.

Det kan være svært at vente. Og det kan være svært at sætte startdato på, hvornår man må begynde. Det ved de mindste af os, der for længst er begyndt at glæde sig til jul.

For nu om dage varer julen ikke til påske. Den varer fra oktober til jul.

Omvendt kan være svært at holde dampen oppe så længe, og det kan være svært at leve op til en sådan forventning.

Skuffelsen kan meget let ligge på lur.

Og det er synd. Både for de forventningsfulde og for første søndag i advent.

Det har nemlig også betydning for dagen i dag den første søndag i advent. Den bliver på mange måder sådan i almindelig opfattelse til en station på vejen.

Derfor kan vi i dag, når vi holder gudstjeneste på den første søndag i advent spørge, om vi her i kirken skal og tør holde fast.

Med fast røst sige: Det er i dag, det hele **begynder**.

Men der er stadig længe til jul.

Også selvom der allerede er åbnet 3 låger i julekalenderen.

Kan man godt sige sådan uden at komme til at lyde som den gamle gnavne mand henne i et hjørne.

For det er naturligvis ikke det, det handler om. Kirken skal da være det **sidste** sted, hvor det bliver sagt, at der skal sættes tidspunkt på glæden.

Vi vil bare gerne have, som det hedder et sted, at det varer lidt længere. Går lidt langsommere.

Så man kan nå at få mange flere nuancer med.

Så adventstiden ikke bare bliver travlhed og alt for store forventninger.

Fordi de har det med at blive skuffede.

Når virkeligheden ikke kan leve op.

”Jesus kom også til Nazareth, hvor han var vokset op.”

Sådan begynder dagens tekst – den første i et nyt kirkeår.
Jesus skulle ikke bare hjem til jul.
Han var kommet tilbage til den by, hvor han var vokset op.
Det sted, vi alle kan finde rundt i i mørke stadigvæk.
Og her var forventningerne til ham store.
Og forkerte.
Han gik efter sædvane hen i synagogen og man rakte ham
profeten Esajas' bog.
Esajas er stadig advents- og juleprofeten. Det er i høj grad
tekster fra Esajas, vi hører på disse søndage og i de
juleoratorier, der hører tiden til. For eksempel ”Messias”
Jesus læste fra profeten Esajas' bog:
Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig. Han har
sendt mig for at bringe godt budskab til fattige.
For at udråbe et nådeår fra Herren.
De har hørt ordene mange gange.
Vi har hørt ordene mange gange.
Alligevel er det som nye ord, vi skal høre ordene i dag.
Som det var som nye ord, de blev hørt i Nazareths synagoge.
Alle i synagogen rettede spændt øjnene mod ham.
Fulde af forventning.
Men vel at mærke forventning om noget ganske bestemt.
Lige som vi, når vi retter vores forventning mod den
kommende jul venter os noget bestemt.
Vi ved alle sammen godt, hvordan julen var.
I den by, hvor vi er vokset op.
Men det er her. Lige her, det bliver første søndag i advent.
Her det nye bryder ind i det forventelige
Igen.
Og på ny.

For det gik ikke som forventet.
Det gik ikke, som tilhørerne ønskede.
Det gik kort sagt ikke som det plejer.
Og det er lige præcis den dimension, evangeliet gerne vil have med ind i den tid, der begynder i dag.
Adventstiden.
At der skal åbnes op for det uforventelige.
For det går ikke altid går som mennesker forventer.
I hjembyen.
Men i dag hører vi begyndelsen på, at det fra nu af skal gå som Gud forventer.
Som Gud vil.
I vores hjemby.
Jesus vidste godt, hvad tilhørerne forventede.
Vi hører det ligefrem i teksten: ”I vil sikkert bruge denne talemåde mod mig: ”Læge, læg dig selv!”
Sådan skulle det ikke gå.
Menneskers forventninger mødes i dag af Guds store **men**.
For ingen profet er anerkendt i sin hjemby.
Hvorfor egentlig ikke?
Det er da et naturligt spørgsmål, kunne man mene. Vi har jo lige hørt, at de alle sammen spændt rettede øjnene mod ham.
Hvorfor ville de så ikke anerkende ham?
Det hænger sammen med, hvad begrebet en profet dækker over.
Vi er i daglig tale blevet vant til, at begreber som profet og profetisk dækker over forudsigelser af fremtiden. De kan være dystre eller de kan være optimistiske.
Det er ikke helt dækkende for profeten Esajas og alle de andre profeter, vi møder i vores gamle testamente.

En profet er i denne sammenhæng altid et menneske, der er kaldet af Gud for at sige noget til mennesker, som de ikke har lyst til at høre.

Og det kræver autoritet at få mennesker til at lytte til noget, vi ikke har lyst til at høre.

Derfor skal det helst ikke være naboens søn, der siger det.

Det skal ikke være en, man har leget med som barn.

I sin hjemby.

Er det ikke Josef's søn?

Sådan lyder den begyndende mumlen.

Den, der skulle ende på et bjerg uden for Jerusalem, da det blev påske.

Er han allerede blevet **så** stor.

Og så kan vi næsten høre fortsættelsen:

Hvem tror han egentligt, han er?

Det er profetdræberspørgsmålet. Fordommene står i kø.

For de mente jo ganske bestemt, de vidste, hvem han var.

Tømrersønnen fra Nazareth.

Evangeliet til første søndag i advent er blot, at vi aldrig kan vide, hvad Gud vil sige til os.

Og hvem Gud får til at sige det.

Heller ikke selv om adventstiden om noget er traditionernes tid.

Om noget er – ”vi skal gøre som vi plejer at gøre” – tiden.

Så hører vi i dag, at Jesus lige præcis ikke gør som han plejer at gøre i sin hjemby.

Nej, han gør det, som en profet skal gøre.

Siger det, mennesker ikke har lyst til at høre.

Og det er i dag at Guds frelse ikke er forbeholdt de særligt indviede.

At Guds frelse fra nu af skal sprænge alle rammer.

Det budskab skulle komme til at koste Jesus livet.
Men ikke nu.
For det er ikke blevet nu endnu.
Denne gang standser den mumlende skare foran kanten at det
bjerg, deres by var bygget på.
Og han banede sig vej imellem dem og gik.
For det er endnu ikke blevet nu.
Det er bare begyndelsen.

AMEN